

ת"פ 48478/03/17 - מדינת ישראל נגד בנימין סימון

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 48478-03-17 מדינת ישראל נ' סימון

בפני כבוד השופט אילן סלע
מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי), ע"י
עו"ד שמואל הורביץ
נ ג ד
בנימין סימון ע"י ב"כ עו"ד מיכאל עירוני
המאשימה
הנאשם

החלטה

בפני בקשה לביטול כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק.

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בעבירה של השתתפות בהתפרעות ועבירה של חסימת דרך ציבורית. לפי המתואר בכתב האישום, הנאשם היה שותף להתפרעות במסגרתה חסמו המתפרעים כבישים על ידי כך שעמדו ורקדו במרכז הכביש ומנעו מכלי רכב להמשיך בנסיעתם. זאת גם לאחר שניתנו מספר הוראות פיזור. הנאשם חסם גם הוא את הכביש ועמד במרכז הצומת וסרב לדרישות השוטרים לעלות למדרכה.

2. ב"כ הנאשם טען כי במקום נכחה קבוצה גדולה של אנשים שלא נעצרו, כשמכתב האישום עולה שנעצרו מספר אנשים במהלך אותה הפגנה ורק כנגד הנאשם הוגש כתב אישום. הוא ציין בהקשר זה שני שמות של אנשים שנעצרו. לדבריו, מדובר באכיפה בררנית המצדיקה ביטול כתב האישום מטעמים של הגנה מן הצדק.

3. ב"כ המאשימה טען בתגובה כי כנגד אחד מהשניים שנעצרו יחד עם הנאשם באותה התפרעות הוגש כתב אישום, הוא הורשע ונגזר דינו. כנגד השני, לא הוגש כתב אישום בשל חוסר בראיות מספיקות. בכל מקרה נטען, אין מדובר בהחלטה שרירותית. באשר לאי מעצרם של אחרים שהשתתפו בהתפרעות, ציין ב"כ המאשימה כי אכיפה חלקית אינה אכיפה בררנית, ומה גם שהייתה הצדקה למעצרו של הנאשם דווקא מפני שהוא נתבקש מספר פעמים על ידי אחד השוטרים לעלות למדרכה והוא סרב לעשות זאת.

4. ההלכה היא, כי ביטול הליך פלילי בשל הגנה מן הצדק ייעשה רק במקרים חריגים ביותר, והשימוש בהגנה זו לביטול כתב האישום ייעשה במשורה. לא כל מעשה נפסד שעשו רשויות החקירה או התביעה יצדיק את המסקנה שדין האישום להתבטל מטעמי הגנה מן הצדק (ראו: ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פרץ (פורסם בנבו, 10.09.13); ע"פ 4988/08 פרחי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.08.11)).

5. הכלל הוא, כי למאשימה, ככל רשות מנהלית, עומדת חזקת התקינות המנהלית, שלפיה היא מוחזקת כמי שפעלה כדין, כל עוד לא הוכח אחרת. על מנת להפריך חזקה זו, לא ניתן להעלות טענה לאכיפה בדרנית כטענה בעלמא או בהעלאת סימני שאלה בלבד. בתי המשפט ציינו לא פעם כי "יש לזכור כי לא כל הבחנה שבין העמדתו לדין של פלוני ובין אי-העמדתו לדין של אלמוני, היא עניינים קרוב ככל שיהא, הינה הבחנה פסולה המהווה אכיפה בדרנית. כך הדבר במקרים שבהם על-אף הדמיון שבין מעשיהם של שניים, קיים שוני אשר מצדיק התייחסות נבדלת בשאלת הגשתו של כתב אישום" (ע"פ 3667/13 ח'טיב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.10.2014). אכיפה בדרנית פסולה היא אכיפה המבדילה בין בני-אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא (בג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש עיריית באר שבע, פ"ד נג(3) 305, 298 (1999)).

6. במקרה זה, למצער בשלב זה, לא עלה בידיו של הנאשם להוכיח כי מדובר באכיפה סלקטיבית כנגדו. צודק ב"כ המאשימה כי העובדה כי נעצרו רק מספר אנשים בודדים שהשתתפו בהתפרעות אינה אכיפה בדרנית. ההלכה היא כי אכיפה חלקית אינה בהכרח אכיפה סלקטיבית פסולה (ע"פ 7014/06 מדינת ישראל נ' לימור (פורסם בנבו, 4.09.07); בג"ץ 6396 בעניין זקין), ועל הטוען לאכיפה בדרנית להראות כי בעניינו נשקלו שיקולים זרים וכי כתב האישום הספציפי הוגש כנגדו נעשה מתוך התעמרות בו (ב"ש (מחוזי-חי') 2886/08 מדינת ישראל נ' בן נפתלי (פורסם בנבו, 13.07.08). לטענה מעין זו לא הובאה ולו ראשית ראיה. אדרבה, גם נגד משתתף נוסף בהתפרעות הוגש כתב אישום.

7. עוד יצוין כי גם אם היה ממש בטענה כי כנגד עצור נוסף לא הייתה הצדקה לאי הגשת כתב אישום, לא היה בכך כדי להביא לביטול כתב האישום. הטענה כי במקרה מסוים לא הוגש כתב אישום, אין בה כדי להקנות "חסינות" לנאשם מפני העמדה לדין שלו. על דרך הכלל, הסעד עבור אכיפה לא שוויונית הוא בהנחיית הרשות לפעול לאכיפתו השוויונית של החוק (עפ"א 7422-12-08 שוחט נ' עיריית פתח תקוה (פורסם בנבו, 4.11.09)). מה גם, שהמאשימה טענה כי ביחס לעצור הנוסף לא היו די ראיות, וחזקת תקינות המנהל מסייעת אותה בעניין זה.

8. על כל אלו יצוין כי לטענת המאשימה, עניינו של הנאשם שונה ממשתתפים נוספים באותה התפרעות, בשל כך שהוא נתבקש מספר פעמים לפנות את הכביש ולא עשה זאת. לשם כך כמובן יש צורך בשמיעת ראיות.

9. טענת האכיפה הבררנית נדחת אפוא. פשיטא כי ככל שיעלה בידי הנאשם במסגרת ההוכחות להציג ראיות לטענתו לאכיפה בדרנית הוא יוכל לשוב ולטעון לה.

ניתנה היום, כ"ד שבט תשע"ח, 09 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.